

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2013, čj. 802/13, 803/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2013, čj. 3 A 76/2013 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované. Usnesením ze dne 21. 5. 2013, čj. 30A 51/2013 - 8, Krajský soud v Brně věc postoupil městskému soudu, jako soudu místně příslušnému. Městský soud vydal dne 15. 7. 2013 usnesení čj. 3 A 76/2013 – 13, kterým vyzval žalobce, aby ve lhůtě sedmi dnů uhradil soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3.000 Kč. Na uvedenou výzvu žalobce reagoval emailem ze dne 31. 7. 2013, v němž uvedl, že výzvě nerozumí a že řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované čj. 802/13, 803/13 se vede u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

[2] Stěžovatel ve stanovené lhůtě požadovaný soudní poplatek neuhradil. Městský soud proto v záhlaví specifikovaným usnesením řízení zastavil.

[3] Proti usnesení městského soudu žalobce (stěžovatel) brojí kasační stížností. V ní nejprve zpochybňuje postoupení věci vedené původně u Krajského soudu v Brně městskému soudu. Dále uvádí, že ačkoliv soud v jiných řízeních nezpochybňuje jeho nemajetnost, přesto ho nyní nevyzval, aby podal žádost o osvobození od soudních poplatků, nýbrž ho neúčelně vyzval k zaplacení. Nemajetnost stěžovatele přitom plyne i z jeho emailu ze dne 31. 7. 2013. Stěžovatel polemizuje i z přiměřenosti a odůvodněnosti soudcovské lhůty k zaplacení soudního poplatku. Od navrhovatele s nedostatkem prostředků lze očekávat, že požádá o osvobození od soudního poplatku, respektive jej neuhradí v krátké době. Zároveň stěžovatel namítl podjatost soudců, kteří byli členy osmého senátu Nejvyššího správního soudu v roce 2012.

[4] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

II.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice neuvedl, pod jaké zákonem předvídané důvody podřazuje svoje kasační námitky, nicméně Nejvyšší správní soud vyhodnotil, že stěžovatel brojí proti nezákonnosti usnesení městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007 - 77.

[9] Na úvod kasační soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je v nyní projednávané věci usnesení soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, proto se bude věnovat pouze námitkám stěžovatele směřujícím proti tomuto rozhodnutí. Nebude se tak zabývat námitkou napadající usnesení Krajského soudu v Brně o postoupení věci městskému soudu ani námitkou podjatosti soudců, kteří byli členy osmého senátu Nejvyššího správního soudu v roce 2012.

pokračování

[10] Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, „*nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*“ Městský soud tudíž postupoval v souladu se zákonem, pokud vydal usnesení o zastavení řízení, jelikož ze strany stěžovatele nedošlo v určené lhůtě sedmi dnů k zaplacení soudního poplatku. Zaplacení soudního poplatku je jednou z podmínek řízení, jejíž nesplnění má za následek jeho zastavení [§ 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích za použití § 47 písm. c) s. ř. s.].

[11] Stěžovatel namítá, že městský soud postupoval nesprávně, pokud ho vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu a nikoliv rovnou k podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, přestože mu byla známa jeho nemajetnost. V tomto postupu nespátňuje Nejvyšší správní soud žádné pochybení, městský soud naopak postupoval zcela v souladu se zákonem. V usnesení čj. 3 A 76/2013 – 13, jímž městský soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku, byl stěžovatel informován o možnosti podat návrh na osvobození od soudních poplatků s tím, že poplatník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být osvobozen od soudních poplatků. Ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. uvádí, že osvobození od soudních poplatků může být účastníkovi přiznáno na jeho vlastní žádost. Nelze tedy vyvozovat, že městský soud měl stěžovatele sám vyzývat k podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, byť měl povědomost o tom, že stěžovatel je nemajetným.

[12] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nepřiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku. Předně je třeba zdůraznit, že v případě lhůty stanovené soudem se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za žalobu je splatný již dnem jejího podání (zde 16. 4. 2013). V citovaném usnesení městský soud určil stěžovateli lhůtu sedmi dnů k vyhovění výzvě. Stěžovateli byla tato výzva doručena dne 26. 7. 2013. V sedmidenní lhůtě mohl stěžovatel soudní poplatek uhradit nebo podat žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků. Namísto toho poslal městskému soudu dne 31. 7. 2013 email, ve kterém uvedl, že výzvám v usnesení nerozumí a že řízení je vedeno před Krajským soudem v Českých Budějovicích. Ze spisu městského soudu však jednoznačně plyne, že stěžovateli bylo doručeno usnesení o postoupení věci městskému soudu, stěžovatel tak byl řádně zpraven o tom, že řízení probíhá před městským soudem.

[13] V souvislosti s délkou stanovené lhůty je navíc nutno zdůraznit, že zaplacení soudního poplatku či podání žádosti o přiznání osvobození od soudního poplatku je možné i po uplynutí k tomu určené lhůty, pokud je poplatek zaplacen, resp. žádost doručena, dříve, než nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (srov. § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o soudních poplatcích“). V této souvislosti lze odkázat na plenární nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07. V něm Ústavní soud dospěl k závěru, že třídní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti není dostatečná, avšak za situace, kdy je usnesení o zastavení řízení vydáno v určitém časovém odstupu ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, dochází k faktickému prodloužení lhůty stanovené soudem. Napadené usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 7. 10. 2013. Stěžovatel měl proto reálnou

možnost uhradit poplatek nebo podat žádost o osvobození od soudního poplatku více než dva měsíce po tom, co mu byla doručena výzva k zaplacení.

III.

Závěr a náklady řízení

[14] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., jenž Nejvyšší správní soud provádí vždy z úřední povinnosti, nevyplynul důvod, pro který by mělo být napadené usnesení městského soudu zrušeno. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu